Ч. 191 Субота 27 серпня (8 вересня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові з Адміністрациї „Газети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

В день приїзду Є. Вел. Цїсаря.

Радістний день настав нинї для столицї Галичини і цїлого краю; се бо наш Наймилостивійший Монарх Франц Иосиф I. приїхав нинї до Львова, відвідати своїх вірних городян та придивити ся працї краю, котрого стан і розвій показаний на виставі краєвій. Дбалий кождої хвилї о добро своїх народів, Є. Вел. Цїсар зволив приняти протекторат над нашою виставою краєвою, котра перед сьвітом сьвідчить о наших довголїтних заходах около розвою духового і материяльного. Край наш під великодушним панованєм наймилостивійших Володарів з Династиї Габсбургів, від коли належить в склад держави австрийскої, зазнавав завсїгди від Них опіки і помочи, і отсе тепер перед своїм ласкавим Монархом складає докази, чого доробив ся. Доробок сей лиш тому може видати ся малим, хто не знає минувшини краю; хто-ж єї знає, той бачить, який благодїйний вплив на розвій краю, так духовий як і материяльний, мала опіка Наймилостивійшого нашого Монарха.

Лише незначна частина великого народу руско-українського має те щастє, що належить до австрийскої держави. Лише неповні чотири мілїони Русинів на звиш 20 мілїонів цїлого народу суть в тім щасливім положеню, що мають запоруку і свободу розвивати ся, плекати свою народність. Вміє се оцїнити цїлий нарід руско-український і від Галичини, від тих кількох мілїонів Русинів, що живуть в Австриї, сподїває ся заспокоєня всїх своїх потреб, а особливо духових. Ся надїя не марна, бо справдї галицкі Русини, хоч які ще інтелїґенциєю не численні, силою самих користних обставин проводять цїлому народови. Сї користні обставини мусимо завдячити великодушному Монарсї, котрому кождий нарід зарівно дорогий і серцю милий, котрий дає Русинам у своїй державі всяку спромогу і свободу змагати до мет, які собі поставили.

Нинї, в день приїзду Є. В. Цїсаря до Львова, всї добродїйства Єго для нашого народу стають нам яснїйше перед очима, серце переповняє ся вдячностию і радостию, що ласкавий Монарх зволив відвідати край, в котрім жиє та мала частина Русинів, сих Тирольцїв всходу, все вірних Наймилостивійшій Династиї пануючій, все вдячних за зазнані добродїйства. Прийшла радістна і довго вижидана хвиля, коли відпоручники руского народу можуть — як звичайно — рідною мовою повитати свого Цїсаря. Цїлий нарід рускій прилучає ся до висказаних ними чувств вдячности і вірнопiдданости. Цїлий нарід витає дорогого Гостя в мурах столицї на рускій земли словами щирими: Витай нам, наш Цїсарю і Королю!

На принятє Єго В. Цїсаря місто Львів прибрало ся сьвяточно. Дворець зелїзницї прикрашений зеленю, хоругвами і емблемами. На місци, де улиця від двірця лучить ся з Городецкою, стоїть прекрасна, висока брама триумфальна, з подобами Монарха, статуями і орлами. Брама виглядає з далека, мов мурована з каменя, а дїлить ся на два переходи луковї. В горі від сторони двірця видко напись: „Witaj nam, witaj, miły Gospodynie!“ Майже всї улицї прикрашені високими щоглами з ріжнобарвними хоругвами, між котрими є й богато синьо-жовтих. На кождій щоглї єсть герб, прикрашений малими хоруговцями. Всї будинки, особливо при улицях, котрими має переїздити Є. В. Цїсар, всї будинки публичні і институциї при-

---

48)

Матїй Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Слїдуючої ночи, около третої години рано, підчас коли Сара сама одна сидїла коло своєї матери, рушилась та і хотїла взяти доньку за руку.

Дотуливши ся руки отворила очи і споглянула на Сару. Так якось дивила ся, як би хотїла щось промовити, щось спитати ся, що аж Сара не могла того зрозуміти, що то значить.

— Мамо!... Мамо!... Може чогось хочете?

Панї Торонталева кивнула на ню.

— Хочете менї щось сказати?

— А я'! — відозвала ся она зовсїм виразно.

Сара нахилила ся над постіль, а недужа дала знак, щоби она ще більше нахилила ся до неї:

— Дитинко моя! менї вже конець приходить!

— Мамо!... Мамо!

— Цить, дитинко! — упімнула єї умираюча, — цить.... щоби нас нїхто не підслухав!

Відтак ще раз зібрала всї свої сили і відозвала ся:

Саро, прошу тебе, прости менї то, що я тобі такого лиха заподїяла; не було у мене на тілько відваги, щоби не допустити того лиха.

— Ви, мамо, ви?... Ви кажете, що ви менї якогось лиха заподїяли?... Ви просите, щоби я вам простила?

— Поцїлуй мене в послїдне, Саро!... Добре? Послїдний раз!... На знак, що менї прощаєш.

Молода дївчина приложила лагідно уста до блїдого чола умираючої.

Умираюча мала ще на стілько сили, що обняла доньку за шию, відтак пустила єї а споглядаючи на ню заєдно так, як би чогось бояла ся, сказала:

Саро!... Саро, ти не Сіляса Торонталя донька!... Ти не моя донька!... Твій тато....

Не могла вже докінчити. Єї взяли смертельні корчі і она пустила руку Сари, а з послїдним єї словом, розлучила ся єї душа з тїлом.

Молода дївчина припала до померлої.... Хотїла привести єї до житя.... Але надармо.

Почала кликати помочи. Хто лиш жив в дворі, прибіг. Сіляс Торонталь увійшов перший до комнати своєї жінки.

Коли Сара его побачила, взяло ся єї якесь таке чувство відрази, що й годї его описати; аж відскочила від того чоловіка, котрим погорджати, котрого ненавидїти мала тепер повне право, бо то не був єї батько. Умираюча сказало то їй, а чоловік не вмирає з неправдою на устах.

Сара відступила ся і пішла до своєї комнати та непоказувала ся, перелякана тим, що їй розповіла нещаслива жінка, котра любила єї, як свою рідну доньку, а може ще більше перелякана тим, чого панї Торонталева не мала вже часу їй доповісти.

Третого дня відбув ся похорон з великою парадою. У кождого богача повно приятелів, ну, та й у банкіра були они. Коло него ішов за домовиною Сарканій; з того було видко, що у него все ще було на думцї получити ся з родинок Торонталя. Він таки направду мав на то надїю, а коли-б мало колись прийти до того, то треба було усунути насамперед богато перешкод. Сарканій думав впрочім, що тепер вже все складає ся добре для его плянів, позаяк Сара була тепер ще більше як давнїйше зависима від его ласки.

Проволока, яку викликала недуга панї Торонталевої, мусїла через єї смерть, як зовсїм природно, стати ще більшою. Підчас жалоби в родинї не могло бути й бесїди о весїлю. Годить ся прецї зачекати бодай кілька місяців, коли хтось помер в родинї, а тогди аж подумати о весїлю.

І то стануло Сарканьому знову впоперек его плянів, бо він хотїв, щоби сю справу як найскорше залагодити. Але годї, мусїв піддати ся конечности, хоч кілька разів таки добре поперечив ся був з Сілясем Торонталем. Іх

крашені зеленю, лямпіонами, хоругвами і гербами.

Місто прибрало вигляд нещоденний. Від кількох днів рух на улицях був незвичайний; нині рано, хоч на погоду не дуже заносить ся, всї Львовяни густими товпами залягли улиці. Зпоза Львова з'їхало ся множество людий.

На двірци, де зібрали ся після проґрами представителї ріжних властий, Є. Е. Маршалок краєвий повитав Монарха слїдуючою промовою:

Найяснїйший Пане!

В імени краю, в імени всїх без виїмки его мешканцїв маю честь зложити у стіп Твоїх вирази чувств непохитної вірности і привязаня для Найдостойнїйшої Твоєї особи, а заразом і для Найвисшої Династиї.

Невисказано єсьмо вдячні, що Ваше Цїсарске Величество зволили прибути, щоби оглянули нашу Виставу і дати нам доказ Свого вітцївского серця, хотячи видїти овочі нашої працї, хотячи приглянути ся особисто поступам, які край зробив під Твоїм милостивим скиптром.

(По руски). Обі народности, замешкуючі сей край, видячи добре, скілько завдячують Тобі Найяснїйший Пане, Твоїй Монаршій мудрости, справедливости і ласкавости окружають Твоє імя найвисшою честию, милостию і вдячностию.

Тому-ж цїлий край сполучає ся в однім чувстві в сїй хвили і витаючи свого Монарха, підносить оклик: Господь Бог нехай благословить нашого Цїсаря і Короля, нехай нам панує як найдовші лїта! Цїсар Франц Йосеф най жиє!

На то відповів Є. В. Цїсар:

„Запевненя вірного привязаня, котрі Ви виповіли Менї тепер в імени цїлого населеня краю, приймаю з охотою і радостию. Вже від Мого Брата дізнав ся я, які вистава ваша великі і незвичайні докази дає о дуже пожаданім розцьвітї ремесла і промислу. Се наповняє Мене великим вдоволенем, що тепер о тих поступах можу лично пересьвідчити ся.

Будьте, Панове, пересьвідчені, що Я безнастанно стараю ся, як найсильнїйше підпирати гармонійне суперництво замешкуючих сей край народностий на тім мирнім поли дїланя".

При брамі триумфальній передав президент міста Львова ключі від города Монарсї, і повитав такою промовою: „Найяснїйший Пане! Наймилостивійший Цїсарю і Королю наш! Щаслива то для нас і значуча хвиля, коли стопа Твоя доторкнула ся землї нашої і дала найвірнїйшій репрезентациї міста Львова нагоду повитати Тебе, Найясн. Пане, і впевнити о ненарушимій вірности для Найдост. Династиї. Прийми, Найясн. Пане, нашу найживійшу, з глубини вдячних сердець пливучу подяку за стілько ласк, котрі з Твоєї руки на нас сплинули на пожиток для нашого народу і на славу для Твого славного імени. Прийми ключі сего города на знак, що Ти здобув і підбив наші серця Твоєю любовю і безмежною ласкою Монаршою, Твоєю недорівнаною зичливостию для нашого народу. Щоби Бог, Володар над тронами, вислухав наших щоденних молитв і щоби Ваше Ц. і К. Величество зволив ще в довгі лїта задержати, стерегти і хоронити!"

На промову президента відповів Монарх:

„З вдоволенем приймаю сей обяв чолобитя і нове запевнене привязаня до Мене і Моєї Династиї від Мого вірного столичного міста Львова. Стараня міста, змагаючі до підпираня так власних, як і краєвих інтересів, слїдив я уважно і з признанем, і буде се Мене певно радувати, коли при звиджуваню закладів буду міг пересьвідчити ся о результатах, які осягнено именно на поли шкільництва і в напрямі відповідного поміщеня Моїх войск. Приймїть Мою найсердечнїйшу подяку".

Улицями, котрі густо залягла публика витаний голосними окликами, в полудне заїхав Є. В. Цїсар перед палату Намістника, де стояла почетна компанїя піхоти з музикою і хоругвою, корпус офіцирский, представителї ріжних властий, духовеньство і т. п. Оглянувши почетну компанїю, Є. В Цїсар вступив до палати Намістника, де о год. 1 представили ся власти.

В імени Видїлу краєвого промовив там Маршалок краєвий:

„Найяснїйший Пане! Галицкий Видїл краєвий, делеґациї всїх Рад повітових краю і бурмистри 30 міст Галичини приходять до Вашого Цїсарского Величества, щобы зложити у стіп Трону чувства вірнопідданности, висказати своє привязане для Найдост. Особи В. Ц. Величества і Найвисшої Династиї. Знаємо, що завдячуємо переважно Твоїй Монаршій ласкавости сей устрій автономічний, котрий причинив ся до поступу в краю, до єго дозрілости і котрий зблизив так народности, як і верстви суспільні до себе. Тому то всї бажали Ваше Ц. Величество повитати, хоч мала частина доступає сего щастя. Отже й підносимо з одушевленем оклик: „Цїсар Франц Йосиф най жиє!"

В імени достойників і шляхти відозвав ся Маршалок краєвий сими словами:

„Найяснїйший Пане! Двірскі достойники і репрезентанти шляхти сего краю складають у стіп Вашого Ц. Величества чувства свого привязаня і вірности осьвяченої Особи дорогого Монарха і найвисшої Династиї. Давнїйше була та шляхта оружною силою народу і проливаючи свою кров за віру і вітчину, була забороломи християньскої цивілїзациї. Хоч нинї часи змінили ся, шляхта має ще рацию істнованя в суспільности, єли веде перід вірностию для Трону і засад, єли почутєм обовязку старає ся перевисшити инші верстви народу, єли дає приклад безмежної жертволюбности для суспільности, з котрою повинна бути тїсно звязана, і в котрій має представляти гарні традиції минувшини. Отже она єсть звеном поміж давними а новійшими часами і спасенним реґулятором поступу. Такою шляхтою повинна бути і такою може бути, єсли собі бере за приклад Найд. Особу свого Цїсаря і Короля, котрий нехай жиє много лїт!"

Новинки.

Львів дня 6 вересня.

— **Товариство „Шкільна поміч"** в Коломиї отворила інтернат під доглядом учителя гімназияльного і розписує конкурс на поміщене від 1 жовтня пятьох учеників гімн. за оплатою 15 зр. місячно. Речинець можна подавати до 15 вересня на руки голови „Шкільної помочи", п. Л. Саля, професора гімназиї в Коломиї.

— **Поклик**. З огляду на те, що приїзджаючі до Вїдня родимцї дуже часто стають ся жертвою несовістних аґентів, при чім тратять час і гроші, дістають дорогі а не все приличні гостинницї, постановив видїл товариства „Гро-

---

звичайна розмова кінчила ся завсїгди словами банкіра:

— Я не можу в тім нїчого змінити, а впрочім не маєте ніякої причини чогось побоювати ся, скоро весїлє відбуде ся, заким ще мине пять місяцїв.

Але їх обох дуже то непокоїло, що не могли знати, яка була причина послїдного кроку пані Торонталевої перед єї смертию. Сарканьому прийшло на гадку, чи покійниця перед смертию не хотїла може надати який лист на почту, о котрім би нїхто не знав, до кого він написаний. Він сказав той свій здогад банкірови, а той майже повірив, що то могло бути.

— А коли-б так було, заключав Сарканїй дальше, то той лист міг би бути для нас безпосередно дуже небезпечним. Ваша жінка бунтувала завсїгди Сару против мене, ба, она навіть підпирала мого соперника і хто знає, чи ще перед самою смертию не знайшлась у неї така сила волї, якої ми по нїй не сподївали ся, та чи она не зрадила нашу тайну. Чи не лїпше було би в такім случаю, щоби ми заздалегідь вибрали ся з міста, в котрім, як ви так і я, можемо більше стратити, як зискати?

— Коли-б той лист мав для нас бути небезпечним — сказав на то одного дня Сіляс Торонталь — то було би то вже давно показало ся, але доси наше положене в нічім не змінило ся.

На такі докази мусїв Сарканїй мовчати. Коли той лист дотикав дїйстно їх будучих плянів, то доси не було видко єго наслїдків, отже й не було видко якоїсь грозячої небезпечности. Коли-ж би дїйстно грозила яка небезпечність, то все ще було досить часу до дїланя.

Але небезпечність настала в дві недїлї по смерти пані Торонталевої, і то з тої сторони, з котрої они оба навіть єї нїколи не сподївали ся.

Від смерти своєї матери держала ся Сара завсїгди з боку, а навіть не виходила із своєї комнати. Показувала ся лиш тогди, коли єї кликали обідати. Банкірови нїяково було оставатись самому з нею і він того не хотїв, бо то було би лиш робило єму клопіт. Лишив їй отже повну волю, а сам мешкав на другім боцї двора.

Сарканїй докоряв Торонталеви не раз таки дуже за то, що він пристає на то, щоби она так особняком жила. Задля того, що молода дївчина взяла собі такий звичай, не мав він тепер нагоди сходити ся з нею, а то не було на руку єго плянам. Він сказав то таки отверто банкірови. Хоч тепер підчас жалоби не могло бути й бесїди о весїлю, то всеж-таки не хотїв він допустити до того, щоби Сара собі подумала, що єї батько і він відступили вже від того, щоби єї з ним одружити.

Наконець Сарканїй так вже був собі розібрав супротив Сіляса Торонталя, що той 16 серпня велїв сказати Сарі, що хоче з нею поговорити. А що він рівночасно казав повідомити єї о тім, що при їх розмові буде й Сарканїй, то сподївав ся, що она буде тому противити ся і не покаже ся. Але ошибнув ся. Сара казала відповісти, що зробить так, як він того хоче.

Коли настав вечер, дожидали Торонталь і Сарканїй Сару нетерпеливо у великім сальонї. Перший з них був готовий не зважати на ню, бо він яко батько мав власть і право над нею; другий постановив був сидїти тихо, більше слухати, як говорити, бо хотїв передовсїм видати ся, які суть тайні гадки молодої дївчини. Він все побоював ся того, що она може неодно лїпше знає, як то здавало ся.

О назначеній годинї увійшла Сара до сальону. Сарканїй встав, коли она увійшла; але коли він повитав єї, то она нїчого не відповіла, навіть і головою не кивнула. Здавало ся, як би єго не видїла, а то, она очевидно не хотїла єго видїти.

Коли Сіляс Торонталь казав їй сїсти, она сїла собі і не обзиваючись, сидїла та чекала, що єї будуть питати, а єї блїде лице при чорнім єї одїню виглядало ще блїдше.

— Саро — відозвав ся банкір — я шанував твій сум по смерти твоєї матери і длятого не противив ся тому, що ти жиєш так в самотї. Але тоті сумні події потягнули за собою наслїдки і длятого треба поговорити о деяких важних справах... Хоч ти ще й не повнолїтна, то всеж-таки добре, що-б ти знала, яка на тебе припадає спадщина...

— Коли то розходить ся лиш о мій маєток — відповіла Сара — то не потребуємо о тім богато говорити. Менї не треба ніякої спадщини, о котрій ви хочете говорити.

Сарканїй кинув ся, а то можна було уважати за знак, що він в чїмсь або дуже завів ся, або може побоював ся чогось, чого несподївав ся.

— Я бачу, Саро — став Сіляс Торонталь знову говорити — що ти не зрозуміла великої ваги моїх слів. Чи ти хочеш, чи нї, а всежтаки ти спадкоємницею твоєї матери, а закон обовязує мене здати тобі рахунок, скоро ти станеш повнолїтною...

— Наколи вже наперед не зречу ся спадщини — відповіла молода дївчина спокійно.

— А то би длячого?

— Бо без сумниву не маю нїякого права до неї.

мади“ уділяти всілякому, хто би сего бажав, потрібних пояснень так листовно як і устно на місци у Відни тим радше, що членами товариства суть люди всякого звання, мешкаючі довші літа в столици. Тож просимо всїх інтересованих удаватись до товариства „Громада“ (Wien VII. Bezirk, Schrankgasse N-o 6.) а охочо і безкористовно уділить ся дорогим землякам потрібної ради і помочи. За виділ товариства Громади. *В. Садовский* голова. *Н. Кинасевич* секретар.

— В Повітні, городецкого повіта, засновує ся заходами самих селян читальня „Просьвіти“.

— Затьміне місяця, яке припадає на день 15 с. м. буде можна видїти в цїлій Европі. Буде то лиш часткове затьміне і лиш першу его часть буде у нас видко. Затьміне розпічне ся о 4 год. 36 мінут рано, середина затьміня припадає на 5 год 32 мін. а конець на 6 год. 27 мінут після середно-европейского часу.

— Геройство грецких офіцирів. Вчера подали ми коротку звістку в телеграмах про геройске діло грецких офіцирів, тепер же подають заграничні часописи трохи близші дати о сїм геройстві. Як вже звістно, виступала грецка ґазета „Акрополіс“ дуже остро против того, що декотрі офіцири поступали собі дуже часто супротив людий цивільних так, як то не пристало на офіцирів. Се так розгнївало атиньских офіцирів, що они постановили пімстити ся на редакциї тої ґазети. Кількадесять старших і молодших офіцирів змовили ся отже в касині офіцирскім, підмовили ще кількох підофіцирів, взяли до помочи і рядових вояків і всї в мундурах напали онодги по полудни на будинок, де містить ся редакция згаданої ґазети. Женїйні вояки стали там тогди рубати сокирами всї меблї в цїлій каменици високій на два поверхи, подерли всї книги в експедициї ґазети, знищили друкарню так, що не можна нїчого друкувати а касу занечатали і відослали до уряду. Шкоду, якої наробили геройскі офіцири, обчисляють на звиш 200.000 франків. Факт сей викликав в столици Грециї велике обурене а правительство заповіло, що строго покарає виновників. Двох ґенералів, котрі знали о намірених нападї, але єму не спротивили ся вже усунено з їх посади.

— Вірність пса звістна загально і була вже нераз випробована, а всеж-таки робить она завсїгди на нас велике враженє, кілько разів о нїй почуємо. З Осека в Славонії доносять тепер про новий доказ тої вірности. Дня 3. с. м. знайдено там в сусїднім лїсї убитого якогось мисливого. Показало ся, що єсть то митник з Осека, Штайнер, котрий пішов був на польоване і став ся в лїсї жертвою якогось розбійника, котрий мабуть стрілив до него з заду в голову і убив на місци а відтак забрав єму срібний годинник з ланцушком. Коли прийшла комисия судова і підходила вже до лежачого на земли трупа, почула, що коло трупа якийсь пес страшно виє. Показало ся, що був то ловецкий пес Штайнера, котрий сидїв коло свого пана і вив. Лиш з великим трудом удало ся вірне звіря розлучити з трупом.

— Нова гіпотеза. На гіґієнїчнім конґресї в Будапештї викликав незвичайне заняте відчит д-ра Ілїї Мечникова, котрий доказував, що сама заразина холери не може бути еї причиною. Бували люди, що поликали цїлі культури бацілєві (пр. Петтенкофер), а на холеру не занедужали. Бесїдник відкрив, що в жолудку і в системі кишки відходової суть иншї бактериї, котрі розвій холеричного прутня скріпляють або против него дїлають. Той, в котрого жолудку або відходовій кишцї находять ся прутнї, сприяючі розвоєви холеричного прутня, занепадає на холеру; того знов, в котрого жолудку або системі відходової кишки перешкаджають бактериї розвоєви холеричного прутня, холера не чіпає ся. На основі тої теориї удало ся прелеґентови перенести холеру також на звірята, о котрих доси думано, що холера їх не чіпає ся.

— Торговля людским мясом в Африцї. В краю Убанґів, о котрий спорять тепер Франция і держава Конґо, суть тамошні мешканцї людоїдами, котрі не люблять звірячого мяса, але за то людске мясо уважають за великий присмак і їдять его з перцем і солею, а до того уживають невільників всякого віку і пола. Французкому місіонареви, Алєрови, удало ся недавно тому переймити 74 дїтий, котрі призначені були на заріз. Той місіонар видїв на однім ярмарку невільників, що були виставлені на продаж, як худоба на заріз. Але що найцїкавійше, то се, що тих невільників продавано кусніми. Хто не міг продати цїлого невільника, то продав кусень з него н. пр. руку або ногу. Продавець зазначував тогди крейдою ту часть на невільнику, котра була продана. Коли тим способом продав цїлого невільника, то зараз різав его, відрубував єму голову і зараз їв еї з перцем і солею а проче продане мясо розділював поміж тих, що его купили.

— Померли: О. Григорій Куниньский, парох в Жабокруках коло Обертина, в 53 р. житя, а 22 сьвященьства. — Михайло Бубес, ученик 6. кляси рускої ґімназиї у Львові, в 18. роцї житя. — Марія Подлуска, вдова по сьвященику, в 81 роцї в Біґалях повіта ярославского. — Войта Напрстек, в Празї в 68 р. житя. Він основував ческий музей промисловий, був послом до Сойму і великим добродїем для Пражан. Свій маєток записав Напрстек промисловому музееви. Покійник був щирим приятелем Русинів. В его музею находить ся цїла одна саля заложена самими рускими виробами домашного промислу, так що етноґраф по за границями Галичини найде лише в Напрстковім музею нагоду познакомити ся з руским народом. Памятна також гостинність покійного і его жени, з якою приймали руску прогульку на ческу ювілейну виставу до Праги 1892 року. Ширша біоґрафія покійного і портрети обоїх Напрстків були свого часу поміщені в „Зорі“.

Телеґрами.

Ляндскрона 7 вересня. Є. Вел. Цїсар виїхав серед грімких оваций до Львова. Овациї невмовкали, як довго ще лиш було видко поїзд двірский. Монарха пращаючись на двірци дякував бурмістрови за красне принятє а командантови корпуса за добре держанєсь войска.

Ланцут 7 вересня. Приїзд Є. Вел. Цїсаря через цїлий повіт ланцутский був одним непреривним пасмом найщирійших оваций. Мимо ранного часу явило ся всюди множество людий, а поїзд двірский супроводжали кінні бандериї.

Відень 7 вересня. П. Мінїстер справедливости Бакеґем і п. Мінїстер торговлї Вурмбрандт виїхали до Львова.

Банкір аж крутив ся на своїм фотели. Такої відповіди він нїколи не сподївав ся. Сарканїй не обзивав ся. Після его думки Сара нїби лиш грала, як грає ся в карти, а він старав ся заглянути їй в ті карти.

— Я не знаю Саро — сказав Сіляс Торонталь, котрому вже не ставало терцю, коли видїв що дївчина така рівнодушна — я не знаю, до чого тота твоя бесїда і хто тебе того навчив. Та й не хочу перечити ся з тобою о праві і о тім, що наказує право. Я твій опікун і ти не маєш нїякого права на власну руку, анї нїчого зрікати ся, анї щось приймати. А менї здає ся, що ти піддаш ся повазї твого батька, котрої чей не заперечиш?...

— Може й заперечу — відповіла Сара.

— Таки направду — сказав Сіляс Торонталь, котрого вже трохи опускала его холоднокровність — таки направду! Ти взяла ся трохи за скоро так говорити, Саро; ще три роки треба тобі підождати. Аж тогди, коли станеш повнолїтною, будеш могла розпоряджати своїми грішми, як схочеш. До того часу спочиває твій інтерес в моїх руках і я буду его боронити, як буду уважати за відповідне.

— Добре — відповіла Сара — то я буду чекати.

— Та на що будеш чекати? — спитав банкір. — Ти очевидно забуваєш, що твоє становище змінить ся, скоро на то обставини позволять. Не маєш отже тим меньше права позбувати ся свого майна, позаяк оно тогди вже не лиш тебе саму буде обходити....

— Так.... Отже то розходить ся о майно! — запримітила Сара погірдливим голосом.

Тоті слова, виговорені з такою різкою погордою були очевидно виміренї против Сарканього і длятого й він уважав за потрібне вмішати ся до розмови:

— Вірте менї, панно Саро — сказав він — що благороднїйше чувство....

Сара як би зовсїм того не чула, дивила ся лиш просто банкірови в очи, котрий трохи вже непевним голосом говорив до неї:

— Ти бо, видиш, вже не сама — позаяк смерть твоєї матери не може нїчого змінити в наших проектах.

— А то-ж які проекти? — спитала Сара.

— Нїби то ти не знаєш, що маєш віддавати ся і що пан Сарканїй має бути моїм зятем.

— Хиба-ж ви то таки вже на певно знаєте, що я віддам ся і що пан Сарканїй стане вашим зятем?

Сим питанєм она так виразно відтяла ся, що Сіляс Торонталь аж встав і хотїв вже вийти до своєї комнати, щоби не показати по собі свого заклопотаня. Але на знак Сарканього він лишив ся, бо той хотїв конче знати, на чім вже раз стане.

— Слухайте, тату, бо то вже послїдний раз, що я вас так називаю — говорила дївчина дальше. — Пан Сарканїй хоче женити ся не зі мною, а з моїм маєтком, котрого я відниннї зрікаю ся. Хоч яка у него зухвалість, а не скаже, що я говорю неправду. Коли-ж він каже, що я на то подруже пристала, то нехай почує мою відповідь. Так! Я пристала була на то, бо уважала то за свій обовязок стати ся жертвою, коли ще думала, що честь мого батька загрожена. Але то самі признаєте, що мого батька не можна втягати до сего поганого дїла. Коли хочете з пана Сарканього зробити богача, то дайте єму мій маєток.... Більше він нїчого не хоче.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·45	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білєти полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.